

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 489

гр. София, 20.01.2022 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав,
в открито заседание на 19.01.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

при участието на секретаря АЛБЕНА ИЛИЕВА, като разгледа дело номер **11649** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по постъпила жалба от Л. А. П., лично и със съгласието на майка ѝ Е. К. Т. и двете от [населено място], депозирана чрез адв. Е. И. от САК, против Заповед №ЗД/Д-С-М-025/24.09.2021 г. на Директора на Д „СП“ – М.. С жалбата е направено искане и за отмяна на разпореждането, с което на основание чл.60 АПК е разпоредено предварително изпълнение на оспорената заповед. По това искане съдът се е произнесъл с определение №9434 от 29.11.2021 г., с което е оставил същото без разглеждане, тъй като е просрочено. Уведомена за определението на 13.12.2021 г. с молба от 15.12.2021 г., оспорващата е поискала възстановяване на срока за оспорване на разпореждането по чл.60 АПК поради поведение на администрацията, въвело жалбоподателя в заблуждение. Изложени са подробни съображения в подкрепа на твърденията. На същата дата е постъпила и частна жалба против Определение №9434/29.11.2021 г.

Предмет на разглеждане в настоящото производство е молбата на оспорващата за възстановяване на срока за оспорване на разпореждането по чл.60 АПК поради поведение на администрацията, въвело жалбоподателя в заблуждение – чл.161, ал.1 АПК.

Ответникът Директора на Д „СП“ – М., [населено място], в представен писмен отговор и в съдебно заседание чрез процесуалния си представител юрисконсулт Д. Х., оспорва молбата за възстановяване на срока за обжалване на разпореждането по чл.60 АПК. Твърди се, че административния орган не е въвел в заблуждение адресата на акта, посочвайки, че същият подлежи на обжалване от заинтересованите лица по реда на АПК в 14-дневен срок от получаването ѝ пред РДСП – С.-град. Според ответника така посочения ред за обжалване касае самата заповед, не и разпореждането за допуснато предварително изпълнение, чието обжалване изрично е предвидено в чл.60, ал.5 АПК пред съда. Счита, че ако молителката е изтъкувала текста по начин,

различен от написаното, в смисъл, че разпореждането подлежи на обжалване по същия ред, това представлява самозаблуждение, за което административния орган няма как да отговаря и не представлява заблуждение по смисъла на чл.161, ал.1 АПК, тъй като поведението, въвеждащо в заблуждение не е изходящо от Директора на Д „СП“ – М.. Изложено е също, че разпоредбата на чл.60, ал.2 АПК изисква относно формата на акта само мотиви, не и другите реквизити по чл.59, ал.2 АПК. Твърдението на молителката, че не е ползвала правна помощ ответникът оспорва с довода, че не са необходими правни знания за да се запознаят лицата с съдържанието на посочената в заповедта разпоредба на чл.60 АПК. Необходимо е било само да прочетат текста на разпоредбата, за да разберат в какъв срок се обжалва разпореждането, издадено на това основание. Непознаването на закона не следва да е предпоставка за неспазването му. Счита, че с тези си доводи молителката се опитва да черпи права от собственото си бездействие и небрежност. По тези съображения моли искането да бъде отхвърлено.

Съдът, като прецени молбата за възстановяване на срока за оспорване счита, че същата е депозирана от надлежна страна и в предвидения в чл.161, ал.1 АПК 7-дневен срок от съобщението за оставяне на жалбата без разглеждане, доколкото определението е получено на 13.12.2021 г., а молбата е постъпила на 15.12.2021 г. Предвид това същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, същата е и основателна.

От представените по делото доказателства е видно, че със №ЗД/Д-С-М-025/24.09.2021 г., издадена от Директора на Д „СП“ – М., предмет на оспорване в настоящото производство, на основание чл.20, ал.4, т.1 ППЗЗДет детето Л. А. П. е насочена към Център за обществена подкрепа „ИСДП“, [населено място] за срок от 6 месеца за предоставяне на социална услуга „Психологическа подкрепа и подобряване комуникацията между бащата и детето“, тъй като е установено, че същата не осъществява режим на лично контакти по Решение №20164635/28.07.2021 г. със своя баща, като комуникацията между тях е затруднена, а майката не съдейства на ОЗД при ДСП – М. във връзка с отворена работа по случая, както и доброволно заявено желание от нейна страна за ползване на социална услуга.

В заповедта се съдържа разпореждане по чл.60 АПК, на което основание Директора на ДСП – М. е разпоредил предварителното ѝ изпълнение с цел защита интересите на детето.

След разпоредителната част, в края на акта е посочено, че заповедта може да се обжалва от заинтересованите лица по реда на АПК в 14-дневен срок от получаването ѝ пред РДСП - С.-град.

Не е спорно, а това е видно и от приложеното известие за доставяна, че заповедта е получена от майката на детето Е. К. Т. на 08.10.2021 г. На 22.10.2021 г. Л. А. П., със съгласието на майка си Е. К. Т. е депозирала жалба до РДСП – С.-град, с която е оспорила заповедта в нейната цялост, включително е поискано и да бъде отменено разпореждането по чл.60 АПК. На 02.11.2021 г. Директора на РДСП – С.-град се е произнесъл с Решение №22-РД06-0373, като жалбата е отхвърлена и оспорената заповед, съгласно която е наредено детето да ползва социална услуга за срок от 6 месеца е потвърдена. В решението не е налице произнасяне по жалбата, в частта, в която е оспорено разпореждането по чл.60 АПК. В мотивите също липсват доводи по този въпрос.

Решението на Директора на РДСП – С.-град е получено от майката на детето на

04.11.2021 г., а жалбата до съда, с която е оспорена заповедта, включително и разпореждането по чл.60 АПК, е изпратена по пощата на 18.12.2021 г.

При така установеното безспорно срокът за оспорване на разпореждането, с което на основание чл.60 АПК е разпоредено предварително изпълнение на оспорената заповед е изтекъл на 11.10.2021 г., при което изпратената на 18.11.2021 г. се явява подадена извън прекузивния срок по чл.60, ал.5 АПК.

Спорният въпрос е дали пропускането на срока за оспорване се дължи на поведение на администрацията, въвело жалбоподателя в заблуждение, както се твърди в молбата му.

Съдът намира, че с посочване в заповедта, в която се съдържа и разпореждането по чл.60 АПК, в края на акта, че същата може да се обжалва от заинтересованите лица по реда на АПК в 14-дневен срок от получаването ѝ пред РДСП - С.-град административният орган е въвел в заблуждение адресатите, че на обжалване в посочения срок и по посочения ред подлежи на обжалване цялата заповед, включително и инкорпорираното в нея разпореждане за допуснато предварително изпълнение. Това е така с оглед мястото, на което е изписан срока за оспорването и изявлението, че на оспорване по този вред и в този срок подлежи цялата заповед. С оглед на така изписаното адресата на акта е възприел, че същото се отнася до всички части на заповедта, до който извод се стига предвид изложеното в депозираната именно в този срок жалба до директора на РДСП – С.-град с искане оспорената заповед да бъде отменена и по отношение на допуснатото предварително изпълнение. Не се споделят доводите на ответника, че посочения срок и ред за обжалване е ясно, че са относими само към тази ѝ част, в която детето е насочено към Център за обществена подкрепа „ИСДП“, [населено място] за срок от 6 месеца за предоставяне на социална услуга „Психологическа подкрепа и подобряване комуникацията между бащата и детето“. Доколкото същите са изписани в края на заповедта, логично следва извода, че са относими към цялостното ѝ съдържание. Неоснователен е и доводът, че адресата на акта е имал възможност да отвори закона и да прочете къде и в какъв срок се обжалва разпореждането по чл.60 АПК, и като не е сторил това, сам се е въвел в заблуждение. За административния орган е въведено задължение относно съдържанието на издадените от него актове, какъвто е и разпореждането по чл.60 АПК, в разпоредбата на чл.59, ал.2 АПК. В т.7 изрично е посочено, че когато актът е издаден в писмена форма, той следва да съдържа пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва. Разпореждането за допускане на предварително изпълнение е административен акт, поради което изискването за форма и съдържание по чл.59 АПК важи и за него. А в настоящия случай, освен, че не е изрично посочен срока и реда за обжалването му, предвиден в чл.60, ал.5 АПК, адресатите са заблудени, че срокът и редът за това е друг, а именно посочения в акта, от които са се и възползвали. Неоснователен е и доводът, че в случая е приложим принципа, че непознаването на закона не следва да се приема за предпоставка за неспазването му. По разбиране на настоящия съдебен състав този принцип е относим към материалноправни, не и към процесуалноправни разпоредби. Процедурата по издаване и оспорване на административните актове е подробно разписана в АПК, като на административните органи са вменени съответни задължения в тази насока, неспазването на които води до предвидените неблагоприятни последици. Така, относимо към случая и както се каза по-горе, задължение на административния орган е да спази формата при издаване на писмените административни актове, предвидена в чл.59, ал.2 АПК, като съгласно

т.7 от същата разпоредба е длъжен да посочи издадения от него акт пред кой орган и в какъв срок подлежи на обжалване. Неспазването на това изискване води или до удължаване на срока за обжалване, съгласно чл.140 АПК или до възстановяването му по реда на чл.161, ал.1, предл.2 АПК. Предвид това съдът приема, че по отношение на реда и срока за обжалване не може да се въведе в задължение на адресата на акта сам да издири разпоредбата, в която тези въпроси са уредени. Издателя на акта е длъжен да ги посочи ясно и разбираемо в същия.

В обобщение на изложеното съдът приема, че като е посочил в края на Заповед №3Д/Д-С-М-025/24.09.2021 г. на Директора на Д „СП“ – М., в която се съдържа и разпореждане по чл.60 АПК, че заповедта подлежи на обжалване пред РДСП –С.-град в 14-дневен срок, и не е посочил изрично, че разпореждането по чл.60 АПК подлежи на обжалване по реда и в срока по чл.60, ал.5 АПК, ответникът е въвел в заблуждение адресатите на заповедта, че и разпореждането за допуснато предварително изпълнение подлежи на обжалване по посочения ред и в посочения срок.

Предвид изложеното съдът намира, че в случая са налице предпоставките на чл.161, ал.1 АПК за възстановяване на пропуснатия срок за оспорване на разпореждането, с което е допуснато предварително изпълнение на оспорената заповед, предмет на настоящото дело, поради поведение на администрацията въвело го в заблуждение. Затова срокът следва да бъде възстановен и доколкото жалбата е редовна и допустима, съдът следва да се произнесе по искането за отмяна на разпореждането, с което на основание чл.60 АПК е разпоредено предварително изпълнение на Заповед №3Д/Д-С-М-025/24.09.2021 г.

Разпоредбата на чл. 60 ал. 1 от АПК предвижда предпоставките, при наличието на които е допустимо разпореждане на предварително изпълнение от административния орган, а именно, когато това се налага, за да се осигури животът или здравето на гражданите, да се защитят особено важни държавни или обществени интереси, при опасност, че може да бъде осуетено или сериозно затруднено изпълнението на акта или ако от закъснението на изпълнението може да последва значителна или трудно поправима вреда, или по искане на някоя от страните - в защита на особено важен неин интерес. В тежест на административния орган е да изложи конкретни съображения и да обоснове наличието на някоя от предпоставките по чл. 60, ал. 1 от АПК, които обуславят включването в акта на разпореждане за предварителното му изпълнение.

В случая, според настоящия състав на АССГ, в процесното разпореждане, с което е допуснато предварителното изпълнение, не са изложени конкретни факти, обстоятелства и правни съображения, от които може да се направи извод, че предварителното изпълнение на заповедта се налага. Посочено е само, че предварителното изпълнение е допуснато с цел защита на интересите на детето, като в мотивите на акта не се съдържат никакви доводи за това кои интереси на детето се защитават с предварителното му изпълнение и защо административния орган счита, че това е така. Липсата на мотиви не позволяват да се направи заключение за наличие на някоя от предпоставките по чл.60, ал.1 АПК. Под особено важни интереси на детето по смисъла на чл.60, ал.1 АПК следва да се разбират такива, които биха били застрашени при отлагане изпълнението на конкретния акт (при евентуално негово оспорване), и по начин, който да сочи на реална необходимост от охраната на тези защитени интереси посредством допускане предварителното изпълнение на акта. Разбирането, че всяка мярка за закрила на дете засяга особено важни негови интереси

по смисъла на чл.60, ал.1 от АПК е несподелимо, тъй като ако това беше така, законодателят нямаше да предостави преценката за допускане на предварително изпълнение на този вид актове на административния орган, а щеше да установи такава в самия специален закон. Необходимостта от допускане на предварително изпълнение на процесния акт с оглед критериите по чл.60 АПК следва да се преценява конкретно и съобразно особеностите на всеки отделен случай. В случая административният орган не е обосновал такъв особено важен интерес на детето, който да се нуждае от защита посредством допуснатото предварително изпълнение на административния акт.

На следващо място, органът не е направил твърдение и съответно не е обосновал, че от по-късното изпълнение на акта може да последва значителна или трудно поправима вреда.

Освен това административният орган не е обосновал, че по-късното изпълнение на заповедта може да бъде осуетено или сериозно затруднено, съответно че то не би могло да бъде ефективно приложено и след влизането му в сила.

С оглед изложеното съдът приема, че административният орган не е обосновал наличието на някоя от предпоставките по чл.60, ал.1 АПК, поради което разпореждането, с което е допуснато предварително изпълнение на процесната заповед е незаконосъобразно и следва да бъде отменено.

При този изход на спора съдът намира, че постъпилата на 15.12.2021 г. частна жалба против Определение №9434/29.11.2021 г. от Л. А. П., лично и със съгласието на майка ѝ Е. К. Т. и двете от [населено място], депозирана чрез адв. Е. И. от САК следва да бъде оставена без разглеждане. Това е така, защото С постановяване на определението за прекратяване на делото поради просрочие на оспорването, за жалбоподателя са възникнали две правни възможности – да обжалва определението по реда на чл. 229 и сл. АПК пред касационната инстанция и да подаде искане за възстановяване на срока по реда и на основание чл. 161, ал. 1 АПК пред първоинстанционния съд. Между двете процесуални права съществува връзка на преюдициалност, като съдът е длъжен първо да разгледа и се произнесе по искането за възстановяване на срока за оспорване. Възстановяването на срока за обжалване заличава последиците от прекратяването на съдебното производство и води до възобновяване на делото по оспорване на административния акт пред съда. При основателност на искането по чл. 161, ал. 1 АПК, за надлежното провеждане на съдебното производство не е необходимо да бъде отменено прекратителното определение, защото с възстановяването на срока пропуснатото процесуално действие придобива с обратна сила процесуална релевантност и се смята за своевременно извършено. В този смисъл е Определение № 9816 от 29.09.2021г. по адм. дело № 8851/2021 г. на ВАС. Следователно, по отношение на частната жалба са налице предпоставките на чл.215, т.2 АПК, при което и на основание чл.213а, ал.2 АПК същата следва да бъде оставена без разглеждане.

Водим от гореизложеното и на основание чл.161, ал.1, предл.2 и чл.60, ал.7 АПК и чл.213а, ал.2, вр. чл.215, т.2 АПК Административен съд София-град, II отделение, 52 състав

О П Р Е Д Е Л И:

ВЪЗСТАНОВЯВА пропуснатия от Л. А. П., действаща лично и със съгласието на

майка й Е. К. Т. и двете от [населено място] срок за оспорване на разпореждането, с което на основание чл.60 АПК е разпоредено предварително изпълнение на Заповед №3Д/Д-С-М-025/24.09.2021 г. на Директора на Д „СП“ – М..

ОТМЕНЯ разпореждането за допускане на предварително изпълнение на Заповед №3Д/Д-С-М-025/24.09.2021 г. на Директора на Д „СП“ – М..

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ постъпилата на 15.12.2021 г. частна жалба вх. №43882, депозирана от Л. А. П., лично и със съгласието на майка й Е. К. Т. и двете от [населено място], депозирана чрез адв. Е. И. от САК против Определение №9434/29.11.2021 г., постановено по адм. д. №11649/2021 г. по описа на АдМС – С.-град.

Определението подлежи на обжалване с частна жалба пред Върховния административен съд в 7-дневен срок от съобщението до страните.

На основание чл.138, ал.3 АПК препис от определението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: